

ΤΡΙΒΟΛΟΣ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΜΟΝΟ
ΕΚΑΤΟ ΔΡΑΧΜΕΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΚΟΣΤΙΖΕΙ
ΔΥΟ ΔΡΑΧΜΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΞΑΙΖΕΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΦΗΜΕΡΙΔΑ — ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ — ΓΕΛΟΙΑ ΚΑΙ ΚΛΑΜΑΤΑ — ΠΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΜΑΤΑ

Χίλια έννιακόσα δύο
και τριάντα.
Σφίγγει ή φτώχεια και τὸ κρῦο
Κόσμε νιαγιάντα.

Τὸ Γενάρη μῆνα
Ὁ «Τρίβολος» ριζώνει
Τὸ κρῦο κ' ή πείνα
Μᾶς μαραζώνει

Νούμερο τρία
και τρεῖς βδομάδες.
Τὶ φασαρία
μέ τούς λαδάδες!

Βγαίνει τὴν Πέφτη
Ἄλλοι στὸν κλέφτη
Και κατεργάρη
Πάρε δὲν πάρε.

Στὸ Βουναράκι ἂν ἀνεβῆς
Σ' ἔν' ἀνώνυμο δρομάκι
Και σὲ γαλυβοσπιτάκι
Ἄστυνόμε, θά με βρῆς.

ΤΑ ΦΩΤΑ

Τῶν φώτων ή κριτίδα
ή κουρελλοῦ Ἑλλάδα,
ή ζητιανοπατρίδα
και στέρφα ἀγελάδα
ψοφάει για τὰ φῶτα
και τώρα σὰν και πρῶτα.
Και γιατὸ ἔχει πανηγύρι
πάλι σήμερα τρανὸ
κι' ἰντηχοῦν πουρνὸ-τουρνὸ
σάλπιγγες στοὺς μαχαλάδες,
—τίσαμ τίσαμ—τίριμ—ρό—
(τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ)
και ξυπνοῦνε τὶς κυράδες
ἀπ' ὄνειρατα γλυκά
για νὰ βάλουν τὰ καλά τους
και νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησιὰ τους.

(Μπροσ! βαράτε τὰ ταμπούρλα
κιὰπ' τὴν πείνα μούρβε μούρλα).

Ὁμορφοι εἶνε, οἱ ψαλτάδες
και γλυκούτικοι οἱ παπάδες
κι' ἂν μᾶς κάνουν τὸ βαρὺ,
εἶνε οἱ διάκοι λυγεροὶ
κι' ἄβγαλτα παιδάκια μοιάζουν
σὰν περνοῦνε και θυμιάζουν
Κ' οἱ πιτρόποι με τὰ δίσκα
και τὰ μακρὰ χεράκια
ἔχουνε γλυκά ματύκια.
Κ' ή ἐκκλησιὰ πού εἶνε φίσκα
κάθε πίσσημη ἡμέρα
ἔχει πλῆθος μαύρα μάτια
πού σὲ κάνουνε κομμάτια
και κομαρωτὰ ἔχει φρύδια
πού σὲ ζώνουνε σὰ φείδια.

Γλυκά παίζουν οἱ καμπάνες
—Ντίγκι ντάγκα ντίγκι ντάγκα—
τὰ παιδιὰ ξυπνοῦν οἱ μάνες
για νὰ πᾶν στὴν Ἐκκλησιὰ
και μες στὴνκουζίνα οἱ δούλες
τὸ δικὸ τους ξυπνοῦν μάγκα
—Ντίγκι ντάγκα ντίγκι ντάγκα—
πούπιε δυὸ λογιῶ κρασιὰ
και κοιμήθηκε γλυκὰ
κι' ἄς θαρρῶν τ' ἀφεντικά
πὼς κοιμοῦνται μοναχοῦλες.

Μιὲς στοὺς δρόμους οἱ φαντάροι
περπατοῦνε με καμάρι
—Ἐνα-δύο, ἔνα-χό—
Ἐ, κυρά, ἀπ' τὸ μπαλκόνι
κύτσε τὸ χρυσὸ γαλόφι!
Ἐνα τῶχω μοναχὸ
μὰ φωνάζω ἔνα—χό
και κουτῶ χίλια ποδάκια
ὄλα ἔτοῦτα τὰ μουλάρια.
Ἐνα δυὸ, νὰ ή παράτα
πού μᾶς ἔφραξε τὴ στράτα
ἔνα—δύο, ἔνα—χό!
ἔνα τῶχω μοναχό.

Εἶνε σήμερα τὰ φῶτα
ζήτω, κράξτε ή πατρίδα

τῆς κωλοφωτιᾶς κοιτίδα.
Τί κι' ἂν ξεβρωμοῦν τὰ χνώτα
τῶν Λεσβίων ἀπ' τὴν πείνα!
Κάτω τρῶνε στὴν Ἀθήνα.
Ζήτω, ή δική μας πείνα,
για νὰ ζῆ χορτάτη ή Ἀθήνα!

Ἀκούγονται τρουμπέτες
λάμπουνε μπαγιονέτες
κι' ἀστράφτουνε σπαθιά.
Φανάρια και ξεφτέρια
και λάβαρα στὰ χέρια
μὲ ἀτέλειωτη ἀρμαθιά.
Κοὶ πίσω οἱ παπάδες
—δυὸ μακρὺς ἀράδες
φελονοπετραχείλια.—
Κ' ὕστερα οἱ ψαλτάδες
με στραβωμένα ἀχείλια.
Τέλος νὰ κ' ή κορῶνα
ἀνάμεσά σὲ φράκα
που σοῦ θυμίζου βράκα
και πῆχες φακαρόνα.

Πλῆθος κόσμος στὸ μουράγιο
και γεμάτα τὰ μπαλκόνια
φουστες, γάμπες, πανταλόνια.
Κ' οἱ Ζακχιῖοι-τι κουράγιο!
κρεμοσμένοι ἀπὸ τὰ ξάρτια
ὡς ἀπάνω στὰ κατάρτια.

Ἄρτῶν με τὰ θεάματα
ζητοῦσαν οἱ Ρωμαῖοι.
Ζοῦν μόνο με θεάματα
οἱ νεώτεροι οἱ Ζακχαῖοι.

Λαὸς με ζωτικότητα

δὲν εἶνε παῖξε—γέλα!
Ψοφάει για λιτότητα
και ζῆ στὴ χαμοκέλα.

Τρῶει χορτάρια και ντομάτες
και ξερὸ σκέτο ψωμάκι.
Ζῆ και σὰν τὸ τζιτζικάκι
με τραγούδια και παράτες.
Σήμερα εἶνε τὰ φῶτα
ὅπου γέννησε ή καπότα
κ' ἔκανε δυὸ καποτέλια
νὰ ζεστάνη τὰ μωρέλια.

Σήμερα ρίχνουν τὸ σταυρὸ!
νᾶμου ἀντρας για νὰ πέσω!
Θέλω, Δεσπότη, νὰ τὸν βρῶ
για νὰ σ' ἀρέσω.

Σήμερα ρίχνουν τὸ Σταυρὸ
και δίνουνε μπαξίσι
θὰ πέσω κ' ὅποιον μπρός μου βρῶ
—μὰ τῷ Χριστοῦ τὴ θεία φύση
θὰ τὸν βερέσω στὸ Σταυρὸ.

Σήμερα ρίχνουν τὸ Σταυρὸ
και γὰ θε νὰ βουτήξω
κουμπότρητες θ' ἀνοίξω
σὲ χέρια ἂν τότε βρῶ
—ναί, ρέ, με τὸ Σταυρὸ.

Δέσποτά μου
τᾶντερά μου
γουργουρίζουν
τᾶρωσά μου
τὰ μωρὰ
κ' ή γρηά μου
τουρτουρίζουν.

Κατὰ δῶ
τὸ σταυρὸ
πρὸς κοντὰ μου
νὰ πληρώσω
γιατὸ
Δέσποτά μου
και τὸ φόρο
νὰ δώσω.

Σήμερα ρίχνουν τὸ σταυρὸ
θὰ πάρω μακροβούτι
κι' ἂν τὰ πετύχω και τὸν βρῶ
παιδάκια μου, μὰ τὸ σταυρὸ,
ἀπόψε τρῶτε μπουτι.

Σήμερα ρίχνουν τὸ σταυρὸ
θὰ πάγω ὡς τὸν πάτο
μπρός μου κανένα νὰ μὴ βρῶ
γιατὶ πεινῶ—μὰ τὸ σταυρὸ—
και θὰ τὸν στρώσω κάτω.

Σὲ παρακαλῶ
κάνε πιά τὸ καλὸ
Δέσποτά μου
και ρίξτε στὸ γυαλὸ
πρὸς κοντὰ μου

Σήμερα ρίχνουν τὸ Σταυρὸ
πέφτω και γὰ στὴ θάλασσα
τὴν πείνα πιά δὲν τὴν μπορῶ
πίσω! γιατὶ σὲ χάλασα.

Δέσποτά μου
δόσμου κατι
τὸ ψωμάκι
νὰ ψουνίσω.
Δέσποτά μου
για σπολλάτι
τὸ χεράκι
νὰ φιλήσω.

Σήμερα ρίχνουν τὸ Σταυρὸ
και γὰ θὰ πέσω στὸ νερὸ
γιατὶ μου λείπ' ή ζήση
πεινῶ, μὰ τὸ μπαξίσι.

Χρόνια πολλὰ
ὁ Δεσπότης νὰ ζήση
στὴ Μυτιλήνη.
νᾶνε πάντα καλά
νὰ μᾶς δίνη
μπαξίσι.

Σήμερα ρίχνουν τὸ Σταυρὸ
βουτᾶτε οἱ πεινασμένοι
κι' ἂν εἶνε κρῦο τὸ νερὸ
σεῖς εἶστε κολασμένοι.

Τῶν φώτων ή κριτίδα
ή κουρελλοῦ Ἑλλάδα
ή ζητιανοπατρίδα
και στέρφα ἀγελάδα
ψοφάει για τὰ φῶτα
και τώρα σὰν και πρῶτα.

ΤΡΙΒΟΛΟΣ

ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ - ΤΡΙΒΟΛΟΙ ΚΑΙ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

Τὸ φύλλο ἔχει Διευθυντὴ
Υπεύθυνο Συντάχτη
Μὰ καὶ Ἀρχισυντάχτη
Καὶ γιὰ Διορθωτὴ
Πλανόδιο Ἀνταποκριτὴ
Ρεπόρτερ καὶ Διαχειριστὴ
Τὸν ἰὸν Ἰδιοκτήτη
Τὰ ἔχει τζάμπα δλα.
Μὲ τὸν πολυτεχνίτη
Στρατῆ Παπανικόλα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ;

Μιά φορά ένας χωρικός καθότανε στην άκρη του δρόμου κάτω από μιάν ελιά και περίμενε να δει τὸ Βασιλιά Ἐρρίκο τὸν Δ' που καθὼς εἶχε ἀκούσει θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, πηγαίνοντας στὸ κυνήγι. Σέ λίγο φάνηκε ὁ Ἐρρίκος; καβίλλα, χωρὶς ἀκολουθία Ὁ χωρικός δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέση του. Ὁ Ἐρρίκος τὸν ρώτησε :—Τί κάνεις αὐτοῦ ; —Περιμένω νὰ δῶ τὸ Βασιλιά πὸν θὰ περάσει.— Ἄν κάνης καβίλλα στὸν κῶλο τοῦ ἀλόγου μου θὰ σοῦ τὸν δείξω εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ὁ χωρικός σαλτάρισε στὸ ἄλογο. Στὸ δρόμο ρωτοῦσε : Πῶς θὰ τὸν ξεχώριζε τὸ Βασιλιά ἀπ' τοὺς ἄλλους μεγαστάνες κυνηγοῦ ;, σὰν τὴν ἀφεντιά του.

— Ἄν ἔχεις παρὰ νὰ δῆς ποιὸς θὰ φορῆ τὸ καπέλλο του ὅταν ὄλοι οἱ ἄλλοι θὰ τῶχουνε βγάλει.

— Καλά, εἶπεν ὁ χωρικός.

Κάποτε φθάσανε στὴν ἀφετηρία τοῦ κυνηγίου. Ὅλοι οἱ μεγαστάνες τρέξανε νὰ τὸν χαιρετήσουνε. Καὶ τότε ὁ Ἐρρίκος ρωτᾷ τὸ χωρικό.

— Λοιπὸν, φίλε μου ποιὸς εἶνε ὁ Βασιλιάς ;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε, γιὰ ἐσεῖς εἶστε γιὰ ἐγὼ γιὰτὶ μόνο μεῖς οἱ δυὸ φοροῦμε τὰ καπέλλα μας, εἶπεν ὁ χωρικός.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Σταυρός [ὁ] Δύο ξύλα διασταυρούμενα, χρησιμοποιεῖντα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις διὰ τὴν θανάτωσιν τῶν κακούργων. Ὁ διὰ τοῦ σταυροῦ θάνατος ἦτο πολὺ βασανιστικός, ἐξ οὗ καὶ μεταγενεστέρως οἱ χωροφύλακες ὀνομάσθησαν **σταυρωτῆδες**. [Ἐκκλησιαστικῶς]. Τὸ Σύμβολον πίστεως καὶ σημεῖον ἀναγνωρίσεως τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ὁ Σταυρός γυν, ριπτόμενος εἰς τὴν θάλασσαν εἶνε ἀπὸ τὰ προσφιλέστερα θεάματα τῶν γραϊδίων. Οἱ Ἕλληνες ὀρκίζονται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σταυροῦ ὡς λ. χ. «Τὸ σταυρὸ σου». (Γεωγραφικῶς) χωρίον τῆς Κερκύρας. (Πολιτικῶς). Ἐν χρήσει μόνον εἰς τὰ ψηφοδέλτια τῆς ἀναλογικῆς. Τὴν ἐπιτυχὴ χρῆσιν τῶν τοιούτων σταυρῶν γνωρίζει ὁ γεροσισιστής κ. Ὁρ. Κυπριανός. (Στρατιωτικῶς). Ὅλα τὰ Χριστιανικὰ κράτη πολεμοῦν ἐπὶ 1932 χρόνια ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ.

Σταφίς [ἡ] Σταφύλι στεγνωμένον εἰς τὸν ἥλιον. (Πολιτικῶς) Μέσον ἀπομυζήσεως τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπὸ μιᾶς τάξεως Ἑλλήνων. [Βλέπε σταφιδικὸν ὄργανισμὸν]. [Στρατιωτικῶς] Συνώνυμον σφαιρας πυροβόλου ὅπλου, ὡς ἐν τῇ φράσει : «Θὰ φᾶς μιὰ σταφίδα. [Κοινωνικῶς] Ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κενοῦ στομάχου. π. χ. «Ἡ κοιλία μας ἐγίνε σταφίδα».

Στέγη. (ἡ) σκέπη. (συνεκδοχικῶς), σπῆτι κατοικία ἀνθρώπων ἢ ζώων ἐξ οὗ καὶ ἔσπετος, [κατ' εὐφημισμὸν] προνοστάσιον. (Πολιτικῶς) συναντᾷται μόνον σύνθετος π. χ. «Ἡ στέγη τῆς Πατρίδος» οἰκῆμα ὅπου τρέφονται δημοσίᾳ δαπάνῃ οἱ «ἡμέτεροι κάθε κρατοῦντος κόμματος».

Παπᾶς. Ἄνθρωπος μὲ μαῦρα φουστάνια καὶ μακρὰ μαλλιά. Διακριτικὰ ἀπὸ τῆς γυναῖκος. ἔχει πολλὰ ὡς λ. χ. τὸ καλυμαύχιον κλπ.

Πολιτὺόμενος. Ἀποτυχὸν βουλευτῆς π. χ. ὁ κ. Π. Χατζηβασιλῆς.

Πάπες. Ὁ Πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀθέατος φαίνεται εἰς τοὺς πιστοὺς μέχρι τῆς τελευταίας συνθήκης Βατικανοῦ—Μουσσολίνι. (Βλέπε σχετικὸν ἄσμα) «Θέλω νὰ τὸν δῶ, θέλω νὰ δῶ τὸν Πάπα, τὸν Πάπα» κτλ.

Θιάζρον. Ξύλινον παράπηγμα ὅπου συναγελάζονται μετὰ τῶν συμπολιτῶν ψῆλλοι καὶ κορσοὶ τὸ καλοκαίρι καίμπεκάτσες τὸ χειμῶνα. Κατ' ἐξαιρέσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παρασκήνια ἐμφανίζονται καὶ καρακάξες.

© Πατερνικόλαος

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ποιητὴν

Μουσοτραφῆς—νὰ λέγεται—
πὼς εἶσαι ποιὸς δὲν ξαίρει ;
Ἄς δοῦνε ὄλοι τὸ μούσι σου,
κ' ἄς ποῦνε ἂν ἔχει ταίρι !

ΤΡΙΒΟΛΟΙ

— Κουτάκια κερφίτσες δεσποινίδουλες καὶ σημαϊούλες.

— Ἦτατε πῆλι ἢ πρωινὴ χθεσινὴ ἐκπληξίς.

— Γιὰ τὴν «Εὐσέβεια» κύριε.

— Εἶμαι ἰσέβης.

— Γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἀμαρτίες σας τότε..

— Οὐδέποτε ἀποβολὴ παιδιοῦ συνεχίσθη τόσο τῇ Μυτιλήνῃ ὅσον ἡ ἀποβολὴ τοῦ Παβλίδη.

— Γιὰτὶ μαθὲς νὰ τὸ ἀποβάλλουε «τοῦ πηδῖ».

— Καὶ οἱ σοκολάτες μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ... ἀποβάρματος γίνονται ἀνάρπαστες.

— Πολὺ ἐνδιαφέρουσες εἶ εὐχές ποὺ ἀνηλλίγησαν μετὰξὺ Ἀγκύρας καὶ Ἀθηνῶν τὴν πρωτοχρονιά.

— Οἱ διπλωματικοὶ ἐκπρόσωποι τῶν δύο κρατῶν συνεχάρησαν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους.

— Καὶ τὰς συζύγους των.

— Ἐσχάσατε μόνον τοὺς λαοὺς ποὺ πληρώσανε τὰ ἔξοδα τῆς ἀλησμόνητης φιλοξενίας.

— Μεταξὺ τοῦ ζωγράφου Φοίβου καὶ τοῦ Τάφ-Κάπα ἀπειλεῖται καβγάς.

— Ἐπειδὴ ὁ Φοῖβος πῆρε εἰς τὰ κάπα μιὰ κριτικὴ τοῦ Τάφ-κάπα.

— Τὶ ὀξύθυμοι ποὺ εἶνε οἱ διανοούμενοί μας.

ΝΟΙΩΣΜΑΤΑ

Εἶνε ἀφρίτο, καὶ γλυκὸ
Μακρουλὸ ἢ στρουγγυλὸ.
Ἄσπρο ἢ μαῦρο, πικρὸ ἢ
(Μὰ τοῦ καταπνάρ τ' λημοῦ σ'
Μπάτση βάλ' κικὸ ἢ νεῦ σ')
τρώγεται ζεστὸ καὶ κρύο.
Λύσις : Ψωμί.

SAVOIR VIVRE

Τὸ πένθος τῆς χήρας

Τὸ πένθος τῆς χήρας εἶνε τὸ βαρύτερον καὶ μακρότερον πάντων. Οἱ λόγοι εἶνε ἀπειροὶ Δὲν εἶνε μόνον ὅτι χάνει τὸν σύνευνόν της καὶ τὸν καλοφωτιστὴν της καὶ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐξωφλοῦσε τοὺς λογαριασμοὺς της καπελοῦς καὶ τῆς μεδίστας ἀνευ φόβου καὶ ἀνευ πάθους διότι αὐτὰ τὰ ἐπανευρίσκουν αἱ περισσότεραι χῆραι τῆς ἐποχῆς μας ἐν τῷ προσώπῳ συγγενῶν ἢ καλῶν φίλων τοῦ μακαρίτου. Ὁ κυριώτερος λόγος εἶνε ὅτι ἡ ἀτυχὴς χήρα πίπτει εἰς κακόγλωσσα στόματα καὶ πρὸ πάντων εἰς κοινωνίας μικρὰς ὅπως ἡ ἰδική μας, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἐνδιαφέροντα θέματα συνομιλίας κατὰ τὰς συναναστροφάς. Διὰ τοῦτο τὸ πένθος τῆς χήρας πρέπει νὰ εἶνε ἰκανὸν νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν κακογλωσσίαν. Φορεῖ πέπλον μακρὸν ἐκ κρεπίου ὅστις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ καπέλλο καὶ σκεπάζει τὸ ἔμπροσθεν καὶ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ χηρέσαντος σώματος. Τοιοῦτοτρόπως εὐδελμία κακὴ γλώσσα δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ πτωχὴ χήρα περιάγει εἰς τὰς οδοὺς τὰ θέληγητρά της ἀκάλυπτα, πρὸς ἀγρὰν ἀντικαταστάτου τοῦ μακαρίτου.

Βαρωνίσκη Στάφ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οἱ ἄνθρωποι τρῶνε μὲ τὸ στόμα τοὺς καὶ τρώγονται μὲ τὴ γλώσσα τοὺς.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὰ σάλια γιὰ νὰ τρέχουνε ἀμὲν εἰμασσε λαίμαργοι ἢ ἀνεργοί.

Τὸ φαρμακεῖον εἶνε ὁ προθάλαμος τοῦ νεκροταφείου.

Ὁ καρχαρίας ἐξημερωμένος εἶνε τὸ πιὸ χαριτωμένο ζῶον ποὺ ὑπάρχει στὴν κοινωνία.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΤΑΦ-ΚΑΠΑ

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΣΤΡΟΦΗ

Ἐδῶ στὸ ρωμέικο ἄμα καὶ θὰ βγῆ βιβλίε θὰ πιάσουν ἀμέσως—μὴ χαθεῖ καιρὸς θεὸς φυλάξοι—νὰ τὸ ἀκουμπανιάρουν λογιῆς λογιῆς κριτικές... Εἶνε ἡ καινούρια ἀρώστεια ποὺ κατάντησε ἀνιάτη, χαινίουσα πληγή.

ΩΔΗ

Ἄν βρισκόταν τευλάχιστον κανέ... φάρμακο κατὶ σὰν «κριτικὸν» (criticoll). Εἶνε ἡ αἰώνια μιζέρια τῆς διανοητικῆς μας καχεξίας, ἡ γρίνα τοῦ ἀρτηρι σκληρικοῦ νοσητισμοῦ, ἡ μανία νὰ ποῦμε τὸ καὶ τὸ, νὰ κρίνουμε, νὰ κουτσμπολέ-

ψουμε, νὰ ἀραδιάσουμε τίς γνώμες μας, νὰ ἀναγάγουμε τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκφραση ποὺ ἀντικρύζουμε σὲ διάφορες σχολές ἰσμός ἄλφα, —ἰσμός βῆτα—(νατουραλισμός, ἱμπερσιονισμός, κυβισμός... Παπαντωνίου, Πολίτης, Σουντέ...)

Μέσα ἀπὸ χιλιοσιπωμένες σαχλαμάρες ποὺ στάζουν τὴν κενότητα ρευστοποιημένη, ἐγκεφάλων ποὺ σάπισαν στὰ σχέδια τῆς ρυτίνας, μέσα ἀπὸ αἰμοὺς ὑποκειμενικῆς καὶ αὐτάρσεσκης κομπάρρημοσύνης, ναρκισσισμοῦς ἀπάνου ἀπὸ λασιπωμένα νερά λιμναζομένης σαπίλας... οἱ Μέντρος τῶν Τρόπων, τῶν μέτρων, τῶν «δὴ» γεμάτοι κίσρη καὶ βάνυστη σκεπιμότητα, ἔρχονται σὰν ἀπὸ μηχανῆς Θεοί—μὰ ποιὸς σὲ κάλεσε

ἀδεργέ—νὰ μᾶς τὰ ποῦν καὶ μᾶς τῶν πληθειῶν, τῶ λαοῦ... τοῦ πούλου, ποὺ δὲν καταλαβαίνουμε τάχατες ἀπὸ δαῦτα, τὰ ἐσκιρτήματα τῆς ἀνώτερης ἔκφρασης. Τῆς διανοητικῆς πανδαισίας τὰ πιάτα δὲν μπερδεῖ νὰ τὰ χωνέψουμε σὰ δὲν ρίξουν τὸ «χωνευτικὸ τους» οἱ τρανοὶ αὐτοὶ οἱ καπάτσσι δασκάλει τῆς Σοφίας.

Καὶ νὰ τὸ «Νούμερο (*) τοῦ Βενέζη. Προλαβαίνουμε νὰ πιάσουμε σιερά στὴν κριτικὴ apparition καὶ νὰ τὰ ποῦμε πρὶν μᾶς τὰ ποῦν αὐτοὶ οἱ Μέντρος...

Παίρνουμε λοιπὸν τὸ βιβλίε τοῦ Βενέζη, τὸ βάζουμε χάμου στὸ πάτωμα, ξαπλώνουμε μὲ τὴν κοιλίαν τὰ μπρούμυτα, χώνουμε τὸ πηγούνη στίς ἀπαλίες καὶ διαβά-

ζουμε...

Εἶνε ἓνα βιβλίε κτλ... ἄλλο ἓνα αἰχμάλωτος καὶ ἄλλο ἓνας στρατιώτης κτλ... ἡ ὑποκειμενικὴ δι-ἀθεση, ὁ ἀντικειμενισμός κτλ... (συνέχεια στυὸς Ταχυδρόμους Μυτιλήνης.

ΣΤΡΟΦΗ

Ἐδῶ στὸ ρωμέικο ἄμα καὶ θὰ βγῆ ἓνα βιβλίε θὰ πιάσουν ἀμέσως—μὴ χαθεῖ καιρὸς θεὸς φυλάξοι—νὰ τὸ ἀκουμπανιάρουν λογιῆς λογιῆς κριτικές. Εἶνε ἡ καινούρια ἀρώστεια ποὺ κατάντησε ἀνιάτη, χαινίουσα πληγή κτλ...

ΤΑΦ--ΚΑΠΑ

(Γιὰ τὴν ἀκριβεία τῆς ἀντιγραφῆς)
Τὸ «Ἀγκίλι»

* Ἴδε καὶ βιβλιοκριτικὴ «W.C.» στὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ Τριβόλου.

ΜΑΣΤΙΧΑΓΚΑΘΑ -- ΑΣΤΙΒΕΣ ΚΑΙ ΑΓΑΝΑ

Στῆς Σπυρῶς τὸ δρόμο
 Νούμερο δεκοχτὼ
 Μὲ τὸ μπάριμπα Ζωγράφου
 Τὸν ἀρχιτυπογράφου
 Τὸν «Τρίβολο» τυπῶνω
 Κι' ἄλλους σὰς χαιρετῶ.
 Ἐκεῖ νε τὰ Γραφεῖα
 Καὶ τὰ Τυπογραφεῖα
 Κατὰ τὴν Β.Ρ.Α.Σ.Ε. Νόμο
 Γιὰ τὴν κὸρ Ἀστυνόμο

Ο ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΣΤΙΣΟΣ

Ἀπὸ τὰ ὀρσιότερα τραγούδια

ΦΑΝΓΑΣΙΑ

Ἄνεβαίνω στὴ σκυιά
 καὶ πατῶ στὴν καρυδιά
 καὶ φωνάζω χουὶ! χουὶ!
 μὰ κανεὶς δὲ μὲ ἀκούει.
 Τότε κι' ἐγὼ βαρέθηκα
 καὶ δίνω μιά καὶ βρέθηκα
 ἀπάνω στὴν ταράτσα
 καὶ μὲ ταστέρια εἶχα παρέα
 καὶ μοῦ κουβέντιαζαν ὄρατα
 κι' εἶχα τὸν ἥλιο φάτσα.
 Μοῦ τραγουδοῦσανε γλυκὰ
 τσίου, τσίου, τἀηδόνια,
 ζιζ, ζιζ, ζιζ τὰ τριζόνια
 κι' οἱ κότες κάνανε κά, κά.
 Ὅπου σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ,
 ἀρχίησε ψιλλὴ βροχὴ
 κι' ἀπ' τὸ παράθυρο ἀντικρὺ μου
 νάτου καὶ μπρόβαλε ἡ μικρὴ μου.
 Φοροῦσε φάθινο καπέλο
 κι' εἶχε τὸ φόρεμα, πὺ θέλω
 καὶ στὴν κορφή κανέλλα.
 Κι' ὡς ἔμπαινε σ' ἕνα ταξί
 ἐγὼ τῆς φώναξα: «Ψι, ψι»,
 χαμήλωσ' τὸ καπέλλο σου,
 νὰ μὴ βραζεὶ ἡ ὀμπρέλλα.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

- Ὅταν ζὲν ἔχετε σόμπα μὲ κὸκ λακιμάστε μγκχάλι μὲ πυρῆνα.
- Τὰ τσιγάρα β'. ποιότητος βλάπτουν στὸ λαίμα.
- Ὅταν ἔχετε σινάχι μὴ βγαίνετε μὲ ἕνα μαντήλι.
- Μὴν ἀφίνετε ἀκούρδιστε τὸ ρολόγι σας.
- Μὴν ἀφίνετε στὶς τσέπες σας αἰσθηματικὰ γράμματα. Εἶνε ἐπικίνδυνον ἀν εἰσθε παντρεμένους.
- Ἄν τὴ γελάσετε ἐπὶ πρῶτο ρανταβὸδ δάρτη ἐκαίνη πρῶτῃ στὸ δεύτερο.
- Ἄν θέλετε ν' ἀποκτήσετε περιουσία μέθετε νὰ σῶταίνετε.
- Μὴν ἀφίνετε ψάρια μπροστὰ στὴ γάτα καὶ γλυκὰ μπροστὰ στὰ παιδιὰ.
- Τὸ καλτὸ, σὰς προφυλάγει ἀπὸ τὸ κροθ.

T.T.T.T.

κ. Εὐδ. Κ. ἐκαυθα. Τὸ ποίημά σας θαυμάσιον, πλὴν ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας. Γράφετε σεμνότερα.
 Δ) κ Β. ἐκαυθα. Ἐλήφθη «τὸ γουρουνόπουλο». Ὁραῖον ὡς διήγημα ὡς ψητὸν ὅμως θὰ ἦτο ὀραιότερον ἀναμφισβητήτως· αὐτὴ εἶνε ἡ ταπεινὴ μας γνώμη.
 κ. Κρίνον ἐκαυθα. Περιμένονεν τὸ «ἀρωμα» σας. Διατὶ καθυστέρησε;
 κ. Ν. Α. Τὸ Ἰ' τοῦ Βενέζη εδημοσιεύθη καὶ ἄρεσε πολὺ. Περιμένονμε τὸν «Ἐπιτάφιο θρήνον» τοῦ κ. Μυρτιβίλη.
 Σὰς ἀσπάζομαι
 ΑΣΠΑΛΛΑΘΡΟΣ
 κ. Δ. Α. Τὸ ποίημά σας περιφίμνον. Ἄτυχῶς δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῆ διότι ἔχει ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη. Διαβρίστε. Διαβάστε, φίλε μου. Κυρίως συντακτικὸ καὶ γραμματικὸ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΓΙΑΝΙ ΝΤΗΝ Τ' ΘΟΥΔΩΡΑ ΔΟΥΚΑΡΟΥΣ ΚΛΗ ΝΤ' ΟΡΑ

Τι πουλὲς ποῦνι οἱ ζαμπνιές! (1)
 Μιά σταλιούδα κριγιατέλ' μ'σὴ π'θαμὴ τσ'ῆ κουματέλ' κόντιψι νὰ μ' κὰν' ζημιές.
 Ἡ Θουδώρα μ' γέννοι γιυὸ ἔα δράκου π' κὰν' γιὰ δυὸ τσ' εἶχαμι χαρὲς τσ'ῆ γέλοια.
 Χὰς' (2) π' τὰ κὰνου τὰ μουρέλια! —

Ἐρχίτη γιατρὸς ταχτέρ (3)
 γιὰ νὰ ξαναδῆ τ' λιγούσα.
 Τι ντὰ εἶπαν πλιά μι ντ' Κούσα τ' Μαμή πὸκани νυχτέρ ἐ ντου ξέρου' Στ' ἀξατέλ' σὰν ἦβγι μ' λέγ' τοῦ γιατρέλ', Πουὸς τοῦ «ὕστρου» εἶνε μέσα τσ' ἔ μουρεὶ ἀ τοῦ κὰν' ἀ πέσ' γιὰτι ἐν ἔχ' λέγ' τὰ μέσα! Σὰ νὰ πάγου γὼ στοῦ Βνάρ' γιὰ κλαδιὰ χῶρις ἀξ' νάρ'.. Εἶνε βλέπ'ς τσ'ῆ φτός γιατρὸς π' ἔφοι π' δίνην τρεῖς στοῦ γρόσ'.. σάλια μπάλια μίξεις τ'σβάλια!

Τσ'ῆ τὴν πῆγα στὰ σπιτάλια. Τνάζου τὴν πὰς τοῦ σαμάρ πδῶ τ'σὴ γὼ ἀπὰ στὰ πονάντ (4) τσ'ῆ λαλιῶ-λαλιῶ τοῦ μλάρ χῶ, τσ'ῆ τσ'ῆ τοῦ μλάρ πλάλετ' τ'σὴ κν'εὶ τ' Θουδουρούλα μ' πὺ πουμεῖ. Κατὰ τς δέκα—δέκαμο' γιῶρα εἶμασι πλιά μὲς τὴ χῶρα.

Δίχους νὰ χασουμηρήσου τσ'ῆ κανεῖναν νὰ ρουτήσου σ'κῶνου τὴν ἀγάλια-γάλια τσ'ῆ τὴν βάζου στὰ σπιτάλια. Μέσα ἦνταν παστρικά μὰ ξιβρῶμι γιατρικά.. Σὶ κουματ' σὶ κουματέλ' νὰ τσ'ῆ βγαίν' τοῦ Δουκαρέλ' μὴ μὴν κἀτασπο καβαρντίνα τσ'ῆ μὴ τσ'ῆ λάρα σὰν ἰβτίνα (5) —

Βρὲ καλόστου τοῦ Τινέλ'! Τίντα πάθητι, ρουτῆ τ'σ' ἀρχινῶ τὰ χουρατὰ τσ'ῆ κακάν'ζι πλιά ἡ Θουδώρα τσ' ἡ γιατρὸς μας—καλήντ ὦρα. Νὰ μὴ σὰς τὰ πουλυλογῶ ἡ γιατρὸς, μὴ νουσουκόμα τσ' ἡ Θουδωραμ ἀπὸ πῖσου ἦμπαν μέσα. Ὁξου γῶ. (Δὲ μὴ πῆραν, τί νὰ πῆσου;) [6] Σλάτσιρονουμ τ'σὴ γὼ στοῦ δῶμα. Ἰσ'αμι πὺ σὰς τοῦ λέγου (ἀπ' τ' χαράμ ἀκόμα κλαίγου) νάτσ παλι τ'σὴ κακανίζαν

—Τσ'ῆ τοῦ ὕστρου; ρουτῶ. — Ἦταν μὲς τς Θουδώρας τσ'έλα λέγ' γιατρὸς τσ'ῆ γέλα-γέλα. τσ'ῆ δὲν ἦνταν χουρατὸ. Νὰ τί γίντ'σι: Λάλι-λάλι τοῦ μλαρέλ' ἔδγιτες (7) πὺ πλάλι τσ' ἡ Θουδώρα πάνι τσ' ἔλα στοῦ σαμάρ, κνήτοσ'ι γὴ τσιλιά. τσ' ἔπεισ ἡ ζαμπνιά μὲς τ' σέλα. Ἐδγιτες, γκμπάρι, γίντ'σι ἡ δλιά. I TIN'S

Σημ. Ὅσα σύμφωνα δασύνονται προσφέρονται ὅπως εἶπαμε στὸ πρῶτο φύλλο.

Λεξιλόγιον: 1. Ζαμπνιά=ἀρρώστια. 2) Χὰς'=γούστο. 3. Ταχτέρ=τὸ πρῶτ. 4. πονάντ=στὰ πσινά του. 5. ἰβτίνα=βυτίνα, κιοῦπι. 6. Τί νὰ πείσου=τί νὰ κὰνω. Τὸ ρ. ποιῶ. 7. Ἐδγιτες=ἔτοι.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὰ νύχια

Στὴν Εὐρώπῃ οἱ ἄνθρωποι κόβουν τὰ νύχια τοὺς μὲ τὸ ψαλλίδι ἢ μὲ τὸ σουγιὰ. Ἡ-λὺ ἐπικίνδυνη περιπέησις. Μὲ λίγη ἀπροσεξία μπουρεὶ νὰ κοπῆ τὸ κρέας, νὰ μολυνθῆ καὶ τότε κλῶς ὤρσιες γάγγραινα. Δι' αὐτὸ ἔ πλέον ὑγιεινὸς τρόπος περιποιήσεως τῶν δνύχων θεωρεῖται σήμερον ὁ ὑπὸ τῶν ἑλλ' λήνων ἀνέκαθεν χρησιμοποιοῦμενος: ἡ διὰ τῶν ὀδόντων σμίκρυνσις τῶν δνύχων.

Στὰ Τσαμῆκια

Καινούργιος δρόμος, ὁμορφος (πλατύς) κι' ὅπερ σπουδαῖον πὺ φτάνει ὡς τὰ τσάμια. Κι' ὅταν τὸν πάρουν τὸ βραδὶ ἕνα ζευγίρι νέων στὸ γυρισμὸ τὰ πόδια τοὺς λυγῶνε σὰν καλάμια.

Δελῆς

ΑΝΜΟΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΘΗ

Χιῶτικα. «Ὁ ἀτυχὴς ὄνος, δερόμενος ἀσπλάγχως ἔπεσε καθ' ὄδον λυπόθυμος καὶ σχεδὸν ἡμιθανής». Ὁ συνάδελφος δὲν μὰς πληροφορεῖ ἀν ἦτο καὶ ἡμιμαθὴς ὁ ἀτυχὴς ὄνος.
Ἐτερον.—(Ἀπὸ κύριον ἀρθρον). «Ἄς βάλῃ τὸ χεράκι τοῦ ὁ κ. Δήμαρχος μὰς καὶ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι τὰ πάντα θὰ διορθωθοῦν». Ἄν βάλῃ μόνον τὸ δαχτυλάκι τοῦ ἀραγε δὲν γίνε-ται τίποτε;

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

- Ζητεῖται: ὑπόνομος.
- Ζητεῖται: πούρο Ἀβάνας.
- Ζητεῖται: εἰσιτήριον συναγωγισμοῦ διὰ Πειραιᾶ.
- Ζητεῖται: Μαῦρο χαβιῆρι.
- Ζητεῖται: «Λεσβιακόν».
- Ζητεῖται: δρόμος βατός.
- Ζητεῖται: φωτισμὸς Νεαπόλεως.
- Ζητεῖται: Καυγᾶς. Πληροφοραὶ παρὰ τὸν πύργον τοῦ κ. Εὐδ. Μολίνου.
- Ζητεῖται: λαμινάριον. Ἀπευθυντέον εἰς τὸ Ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον.
- Ζητεῖται: μηχανικὸς πρὸς γάμον.
- Ζητεῖται: Τὸ «Νούμερο» τοῦ Ἡλ. Βενέζη.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

— Ἐὰν πονῆ τὸ δόντι σας ἐμπιστευθῆτε τὴν θεραπεία τοῦ στὴν πρῶτῃ λεύτερῃ γυναικὰ πὺ θὰ συναυτήσετε.
Ἐτερος τρόπος. Πάρετε ἕνα γερὸ σπάγγο. Δέσετε τὴ μιά του ἄκρη στὴν τσάγκρα τῆς πόρτας, ἀφοῦ τὴν ἀνοίξετε. Μὲ τὴν ἄλλη ἄκρη δένετε τὸ πονεμένο δόντι. Καθίξετε σ' ἕνα ἄκαμνι πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ σὲ τὴν ἀπόσταση, πὺ νὰ μὴν εἶνε τευτωμένος ὁ σπάγγος. Κλείστε τὰ μῦτια σας, κρατηθεῖτε καλὰ στὸ σκαμνὶ καὶ δώστε μὴ γερὴ κλωτσιὰ στὴν πόρτα μὲ τὴν τσάγκρα.

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ans se plaindre=χωρὶς νὰ πλένεται (ὅπως ὁ ἑλλην. στρατός).
 Je sens une douleur ici=αἰσθάνομαι πόνον ἐδῶ. (ὁ Ἕλληνας προφέρει τὴν φράσιν ταύτην καλύτερα θέτων τὸν δείκτην ἐπὶ τοῦ στομάχου του.
 Veuillez-vous déshabiller:= Γδυθῆτε, παρακαλῶ. (ἡ φράσις αὕτη μόνον εἰς τὸ στόμα τοῦ ἱατροῦ δὲν εἶνε σκόκιν).

Η ΚΡΗΣΙΣ

Παντωπολείων το «Βνάρ» Ἐναϊκα τεις κρήσεις ἔ πησιώησ ἀνασταίλωντες.

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Ὁ Γιατρός.—Θὰ παίρνετε μὴ κοιταλιὰ τῆς σούπας πρὶν ἀπὸ κάθε γεῦμα.
 Ὁ ἄρρωστος.— Διηλαθὴ μόνον δυὸ κουταλιὰς τὴν ἐβδομάδα, γιατρέ;
 Ὁ γιατρός.— ;!!!..

Ὁ γιατρός.—Δεῖξετε μου τὴ γλῶσσα σας.. Εἶνε ἀκάθαρτη, βλέπω.
 Ὁ ἄρρωστος.—Μὲ συγχωρεῖτε, γιατρέ. Μὰ εἶνε τρεῖς μέρες πὺ δὲ σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι γιὰ νὰ πλυθῶ.

Σὲ γραφεῖον ὑπηρετιῶν

Ἡ Κυρ'α.—Καὶ πόσον ἐτῶν εἶνε τὸ κορίτσι.
 Ὁ Ἰλκσιέ.—Ἀπὸ 16—19 ἐτῶν.
 Ἡ Κυρ'α.—Καὶ στὴν υγεία της;
 Ὁ Ἰλκσιέ.—Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ, μαντάμ.

Ὁ Ἰκρὸς Τοτός.—Μὴν κεντῆς, ἀδελφοῦλα μου σήμερα Κυριακὴ γιὰτι εἶνε ἄμαρτια, λέγει ἡ Μαμά.

Ἡ κερφοῦλα.—Καὶ οἱ ἀστυνόμοι πὺ δουλεύουν κάθε Κυριακὴ δὲν πηγαίνουν στὸν Παράδεισο;
 Ὁ Μικρὸς Τοτός.—Στὸν παράδεισο δὲ χρειάζονται οἱ ἀστυνόμοι.

Ἡ σύζυγος.—Αὔριο, ἀγαπημένε μου, εἶνε ἡ δεκάτη ἐπέτειος τῶν γάμων μας. Νὰ σφάξω τὸ διάνο;
 Ὁ σύζυγος.—Ὁχι ἀφήσέ τον νὰ ζήση. Δὲ φταίει καθόλου αὐτός.

Ὁ ἀρραβωνιακτικὸς.—Μήπως κυτάρξεις καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν κλειδαρό-τρυπα, ὅταν κάθομαι μὲ τὴν ἀδερφή σου στὸ σαλόνι;
 Ὁ μικρὸς κουνιάδος.—Κάποτε, ὅταν ἡ Μαμά δὲν εἶνε ἐκεῖ...

Ἡ κέρη.—(ἀποκορούοντας πρόταση γάμου) Δὲ θέλω ν' ἀφίσω τὸ σπιτάκι μου γιὰ κανέναν ἄντρα.
 Ὁ γαμπρός.—(Ἀκτινοβολῶν). Πολὺ καλὰ! Θὰ κατοικήσουμε ἐδῶ.

ANNA

ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

ΛαΧΑΝωΠΟΛιων
 ΝικολάΟΥ ΒουρΓΟΥτΖΗ
 «Ἀμύνεσθαι περὶ Πατρας»
 Καλάθια δανηκὰ δὲν δινοντε.

Φαρμακεῖον ἢ «ΑΣΠΙΣ»
 Διανυκτερεῖει κατ' ἀνάγκην

Ο «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ»
 «τέω, καθημερινὴ ἐφημερίς»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Θεωρῶ καθῆκον μου ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσω τὴς εὐχαριστίας μου εἰς τὸν διαπρεπῆ ἱατρὸν—γυναικολόγον τῆς νήσοι μῆς, κ. Διο-νύσιον Λιάρου, ὅστις δι' ἐπιτυχῶς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἔσωσε τὴν σύζυγόν μου ἐκ σοβαροῦ κινδύνου, ὃν διέτρεξεν ἐκ δυτοκίας.
 Ἐν Ἀγρᾷ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1932
 Ὁ εὐγνωμονῶν σύζυγος
 Τράγος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: «Τρίβολος» εἰς τὰ καπνοπωλεῖα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: οἰκόπεδον εἰς ἐξευτελιστικὴν τιμὴν. Οἱ λόγοι γνωστοί.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: τεμάχιον Δημοτικῶν κού κήπου.

ΝΤΟΠΙΟ ΠΡΑΜΑ

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΙΑ ΜΑΣ ΞΕΝΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΜΑΣ

Η έορτή τής φούσκας

Εξαιρετικώς ζωηρά υπήρξεν η κίνησης τής παραμονής του Νέου Έτους.

Η Μυτιλήνη, έπωφεληθείσα τής στιγμιαίας διακοπής τής βροχής, έξεχύθη πάνδημος εις τον στενόν δρόμον τής αγοράς και έβλεπε τους περιλύπους καταστηματαρχας αναμένοντας με δεμένα τα χέρια εις τας θύρας των έρημων καταστημάτων των. Έν τέλει τὸ πλῆθος ελιώρησεν εις τὰ καταστήματα ειδῶν πολυτελείας και ήγορασε αρκεές φούσκας ποικίλων χρωμάτων και μεγθῶν.

Η αλήθεια

Η Ηλεκτρική εταιρεία, μόλις έξελόγησε τὸ γιανκίνι έσβυσε τὰ φῶτα των δρόμων. Οί κακόγλωσσοι αποδίδουν τὸ γεγονός εις τὸν φόβον τής Έταιρείας μήν υποστούν σύγκρισιν τὰ φῶτα τής με τὴν λάμπην των φλογῶν. Άλλοι, περισσότερον καλής πίστewς απέδωκαν τὸ εβύσιμον εις λόγους οικονομίας. Ο «Τρίβελος», ὡς αρμόδιος, πιστεύει ὅτι τὸ μέτρον ελήφθη δια λόγους ασφαλείας των πυροσβεστών.

Στατιστικαί μελέται

Κόσμος πολὺς προσφύγων, ἀμφοτέρων των φύλων συρρέει καθ' έκάστην πρὸς τὸν Δημαρχεῖον ὅπου ἔχουν τοιχοκολληθεῖ ὑπὸ τής Ἐπιτροπῆς στεγάσεως τὰ ὀνόματα των δισχιλίων μνηστήρων των ὑπὸ διανομήν ἑκατὸν οἰκημάτων (Νο 100). Οί πρόσφυγες αναγινώσκοντες τὰ ὀνόματα τοῦ καταλόγου προσπαθοῦν νὰ διαγνώσουν ποῖοι και πόσοι ἐκ των αἰτούντων ἔχουν τὰ μέσα ἢ ἄλλως λόγους ἐπιτυχίας τοῦ κλήρου τῶν ἑκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν συμπεράνουν ἂν ὑπολείπῃται ἐλπίδες και δι' ἑαυτοῦς.

Ο ΠΛΑΤΩΝ

Ο «Τρίβελος» ἀποβλέπων εις τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ και τὴν αὔξησιν τής κυκλοφορίας του θὰ διανείμῃ ἐντὸς ὀλίγου δωρεάν και ἔναντι 1040 μόνον δελτίων τὴν «Φιλοσοφίαν τὸν Πλάτωνος» τοῦ σοφοῦ μας Γυμνασιάρχου κ. Ι. Λυμπίου.

ΣΟΦΑ ΜΕΤΡΑ

Η αστυνομία έπραξεν ἄριστα νὰ ὑποχρέωσῃ τους καταστηματαρχας νὰ ἀφίνουν τὴ νύχτα φῶς εις τὰ μαγαζιά των, λόγω τής κρίσεως. Τὸ μέτρον εἶνε αρκετὰ ἀσφαλές. Οί λωποδύται, βλέποντες ὅτι οὐδὲν ἔχουν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν διάρρηξιν, ἀποφεύγουν τὸν μάταιον κόπον και τους κινδύνους.

Ἡμεῖς μέλιττα θὰ ἐπροτεινομεν εις τὴν Ἀστυνομίαν νὰ διατάξῃ τους καταστηματαρχας νὰ ἀφίνουν και τὰ χρηματοκιβώτια των ὀρθάνοιχτα και ἠλεκτροφωτισμένα. Θὰ ἦτο τότε ἡ ἀσφάλεια ἐπύλυτος.

Φτωχὸς κ' ἡ μοῖρα του

Ἐημέρωμα τὰ Φῶτα ἡ πόλις ἐφωτίσθη ἀπὸ οὐρανομήκεις φλόγας ἐκ πυρκαϊᾶς. Τὸ παμφά, ὃν πῦρ κατέστρεψε μίαν ἀνθοῦσαν βιομηχανίαν και μετέβαλε σὲ στάχτη τὰ ὄνειρα ἐργατικῶν και προοδευτικῶν ἀνθρώπων. Τί νὰ γίνῃ; Ὑπομονή. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος.

ΧΑΜΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἀπωλέσθη ματσούκα. Ο εὐρών ἄς τὴν παραδόσῃ εις τὸν πρῶτον ποτοποιὸν και ἀμοιβθῆσεται γενναίως.

Ἀπωλέσθη τιμὴ. Ο εὐρών ἄς τὴν ἀποστείλῃ εις τοὺς ἐλαιοπαραγωγούς.

Ἀπωλέσθη τὸ τρᾶστ των ἀρτοποιῶν. Ο γνωρίζων τι περὶ αὐτοῦ ἄς εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Βαμβακίτην.

Ἀπωλέσθη ὁ κ. Νομάρχης.

Ἀπωλέσθη πορτοφόλι. Ο εὐρών ἄς κρατήσῃ τὸ περιεχόμενον και ἴς μᾶς στείλῃ τὸ πορτοφόλι.

Ἀπωλέσθη ἡ λ.ος.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ

Ἐπιτολῆς Πολιτικοῦ Γραφεῖου Λεσβίου Ὑπουργοῦ.

Πολιτικὸν Γραφεῖον

Ἀθῆναι κ. τ. λ.

Φίλε Κύριε

Φιλικότατα
ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΑΓΚΥΡΑ (τριανταμία)

Γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν
ἔνα καλὸν κισμὲν
μὲ τὸ Γαζῆ παρακαλῶ
Ὁ φίλος σας Ἰσμέτ.

ΖΗΤΩΚΡΑΥΓΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Γιὰ τοὺς φίλους μας ἀγάδες
χίλιες εὐχές ἀπ' τὴν καρδιά μας
Ζήτω ἡ φίλική κάτω οἱ καυγάδες
Ὁ Κρητικὸς και ὁ Πιτζέμας.

ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΤΡΙΒΟΛΟΥ»

ΒΟΜΒΑΗ

Ὁ φίλος μας ὁ Γκάντι
Μᾶς ξανάρριξε τὸ λάκντι
Πέστε μου τί νὰ τὸν κάνω
τὸ λαοπλάνον.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Πιάστεν τὸν ἀδιόρθωτο
και στείλτενε δεμένον.
Πρὶν κάνῃ ἀνεπανέρθωτο,
ἐδῶ τὸν περιμένω.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος σκέπτεται νὰ ὑποβάλῃ παραίτησιν ἀπὸ φόβον μήπως τὰ κενὰ ταμεία τοῦ Δήμου ζητήσουν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸ ἰδιωτικόν του βαλάντιον.

Ὁ Ἅγιος Πλωμαρίου συγγράφει πολὺτιμον «εγχειρίδιον» ὑπὸ τὸν τίτλον «Δαμαντροφάγος»

Τὸ Δημαρχεῖον Νεαπόλεως ἀπεφάσισε νὰ πυκνώσῃ τοὺς κατὰ μήκος τής παραλίας ἠλεκτρικοὺς φανούς κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν των δημοτῶν.

Τὸ μᾶτς

Τὸ χθεσινὸν μᾶτς Ἀρεως—Νίκης διακόπη, λόγω αἰφνιδίου θανάτου τοῦ διαιτητοῦ, κατασπαραχθέντος ὑπὸ φανατικῶν φίλων ἀποβληθέντος ποδοσφαιριστοῦ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς θὰ πληροφρηθῆ ἡ Κοινωνία μας ὅτι ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη βασανιζόμενος ὑπὸ τής στρίγκλης συζυγοῦ του συμπαθῆς συμπολίτης κ. Ἰωάννης Κουτεντῆς ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ διαζύγιον. Ὁ «Τρίβελος» συγχαίρει τὸν μέλλοντα εὐτυχῆ συμπολίτην και τοῦ εὐχεται ταχεῖαν τὴν λύτρωσιν.

Τὸ διάγγελμα τοῦ Χίττεμπουργ

Ὁ Χίττεμπουργ τὴν πρωτεχροινίαν ὠμίλησεν ἀπὸ ραδιοφῶνου πρὸς τὸν Γερμανικὸν λαὸν εἰπὼν περίπου τὰ ἑξῆς : Γερμανοὶ και Γερμανίδες. Τὸ ξέρω ὅτι ὑποφέρετε. Ἄλλὰ πρέπει νὰ μάθετε ὅτι εις αὐτὸ φταῖνε ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἐνίκησαν και μᾶς ὑπεδούλωσαν οικονομικῶς. Φυσικὰ κι' αὐτοὶ δὲν πρόκειται νὰ καλοπεράσουν. Ἄν νομίζουν αὐτοὶ οἱ κύριοι ὅτι θὰ πάρουνε πεντάρα ἀπὸ δισα τοὺς χρωστοῦμα εἶνε γελασμένοι. Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, οἱ ἐρίφηδες. Χρόνια πολλὰ φίλοι μου Γερμανοὶ. Σᾶς φιλῶ, ἀγαπημένες μου Γερμανίδες, μὰ ποὺ ἡ ἡλικία μου ἀποκλείει παρεξήγησιν. Καὶ ὁ κ. Χίττεμπουργ ἐπέκρανε τὴν ὀμιλίαν του ὡς ἑξῆς : «Σένα τὰ λέγω πεθερὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ἡ νύφη».

ΔΕΝ ΤΟΥ ΖΗΤΟΝΝ ΠΟΛΛΑ

Μεταξὺ των ὄρων ποὺ ἐτέθησαν ὑπὸ των Ἀγγλων εις τὸν Μητροπολίτην Πάφου, διὰ νὰ τοῦ ἐπιτραπῆ ἡ ἐπανοδός του εἰς Κύπρον εἶνε και ἡ ὑπογραφή δηλώσεως ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε ἐλευθέρη.

Ἀναστολή Φυσικῆς Ἀγωγῆς

Καθ' ἡ τηλεγραφοῦν ἐξ Ἀθηνῶν, τὸ γενικὸν Λογιστήριον ἀπεφάσισε τὴν ἀναστολὴν τής φυσικῆς ἀγωγῆς των ἑλληνοπαίδων, μέχρι καλλιτερέσεως τής υγείας τοῦ κρατικῶν προϋπολογισμοῦ.

Χάριν τοῦ λαοῦ

Ἡ Κυβέρνησις, ἐν τῇ μερίμῃ τής νὰ φτηνῆν τὸ φῶμι τοῦ Ἑλλ. Λαοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀτελῆ εἰσαγωγὴν ἀχύρου.

ΕΠΕΒΑΛΛΕΤΟ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ταχυδρομείου ἀπεφάσισε νὰ τοπεδίσθῃ παρὰ τὰς θυρίδας πωλήσεως γραμματόσημων φιάλας γόμεας με βευρτάκια πρὸς διευκόλυνσιν των πολιτῶν.